

В СЕ далі відходять в історію чорні для нашого народу роки Великої Вітчизняної війни. Та у людській пам'яті, ніколи не зітруться героїчні діла радянських воїнів, партизанів, котрі не шкодуючи найдорожчого — життя, билися з фашизмом в ім'я Перемоги.

Для Михайла Івановича Преснякова служба у Червоній Армії розпочалася ще задовго до віроломного нападу фашистів — у 1939 році. Початок війни зустрів солдат в

БОЙОВИЙ ШЛЯХ СОЛДАТА

дила до складу тринадцятої армії генерала Пухова

З А УЧАСТЬ у форсуванні річки Михайло Іванович нагороджений медаллю «За відвагу». Другою медаллю «За відвагу» воїн нагороджений за визволення міста Станіслава (нині Івано-Франківськ). А після взяття німецького міста Бунцлау груди Михайла Івановича прикрасив орден Червоної Зірки.

У боях за місто Берлін, 19 квітня 1945 року, солдат знову поранило і таку довгождану Перемогу довелося зустріти в

ломного нападу фашистів — у 1939 році. Початок війни зустрів солдат в гарнізоні, що розташувався на старому кордоні, поблизу міста Хмельницький. Згадуючи той страшний день, Михайло Іванович розповідає: «Брати участь у військових діях мені довелося з першого дня війни. Адже вже вранці 22 червня 1941 року фашисти бомбили наш гарнізон. Тут я і прийняв своє перше бойове хрещення».

ДОВГОЮ була фронтова дорога солдата, громив ворога до квітня переможного 45-го. Михайло Іванович з сумом розповідає про те, як залишали вони українські міста і села, яким болем були сповнені очі людей, котрі залишилися в цих містах і селах. Аж до Дінця довелось дійти, а на берегах цієї історичної української річки Михайла Івановича поранило. Потім шпиталь...

А от ті дні, коли довелося служити у 395 стрілецькій дивізії, яка вхо-

дила до складу тринадцятої армії генерала Пухова 1-го українського фронту. Михайло Іванович згадує із захопленням. Особливо запам'яталося форсування річки Дністер.

Німці, міцно окопавшись по той бік річки, вели шалений вогонь із всіх видів зброї. Почувся наказ командира: «Ворога будь-що треба вибити і форсувати річку» І солдати готові були йти навіть на смерть, аби форсувати річку і дістатися на протилежний берег.

На човнах і плотах воїни переправлялись на другий берег річки і відбивали атаки фашистів, доки полк форсував Дністер, і з ходу пішли в атаку, далеко погнали противника. Бій продовжувався до вечора. Влучними пострілами солдати знищили всі вогневі позиції фашистів. Успішний наступ надав їм впевненості у своїх силах.

дата знову поранило і таку довгождану Перемогу довелося зустріти в госпіталі.

Демобілізувавшись, старший сержант Михайло Іванович Пресняков зайнявся мирною працею. Довгий час працював у Рокитнівському лісгоспзаводі, потім на склозаводі, звідки і провели його на заслужений відпочинок.

ХОЧА М. І. Пресняков давно вже на пенсії, він не полишає громадських справ: часто зустрічається з школярами, учнями медичного та професійно-технічного училищ, трудовими колективами району. Він є одним із активних учасників хору ветеранів Великої Вітчизняної війни та праці, частим гостем у сільських клубах та будинках культури.

Т. КІЧАТА.

На фото: Михайло Іванович **ПРЕСНЯКОВ** з дружиною Ніною Валер'янівною.

Фото Л. Іщука.